

Prædiken d.20.September 2015 – Høstgudstjeneste:

Jesus siger: Græd ikke!

Vi er i Byen Nain – et livsfællesskab med en mur omkring.

Inden for muren er liv – derude bærer vi de døde hen.

Et optog bevæger sig fra livet og væk.

Set ovenfra ligner byen et øje, og optøget triller flydende langs byens rand som en mørk tåre.

Ved byporten i Nain træffer dødens optog sammen med livets.

”Ham takker alle vi med sang/for alt hvad han har givet/for hvad han vokse lod i vang/for ordet og for livet”

Sådan sang vi i dagens første salme – Nu falmer skoven trindt om land – og det rammer enkelt og præcist både evangeliet og det at vi fejrer høstgudstjeneste i dag.

For døden har høstet og mørke hviler over enken fra Nain. Hun har mistet sin eneste søn. Og hun har allerede mistet sin mand og er virkelig efterladt og står alene tilbage – hun er overladt til sig selv. Til tomhed, fortvivelse og håbløshed.

For som den døde bæres ud er håbet slukket – ordene sagt. I Sheol – der hvor Gud ikke er til stede, er nu den døde overladt. I Nain – udstødt og ubeskyttet er enken nu overladt.

Og der er kun de ord: Af jord er du kommet, til jord skal du blive.

Ved byporten i Nain træffer dødens optog sammen med livets.

Ved byporten i Nain kommer Kristus os i møde. Og Hans ord er opstandelsen og livet.

Ordet vil os noget. Det vil minde os om at det arbejder med os. Ikke blot i de korte efterårsdage, hvor naturen forgår og visner bort, men hver dag.

Ordet vil fortælle os om åbne grave, åbne øjne, åbne munde.

Ordet vil fortælle om et liv, der kan blive fyldt af guddommelig kærlighed, så den i bredde, længde, fylde, højde og dybde overtrumfer al erkendelse.

Når døden høster i blandt os og vi samles her i kirken for ved Hans ord at tænde gravens lys. Ja, så er Ordet håb og liv og af jorden skal du igen opstå.

For: Herren han har besøgt sit folk/Natten hun blev til morgen. (*Grundtvig*)

Den mørke tåre bliver klar som dåbens vand der flyder opad og omslutter vores liv.

Lad mig fortælle kornets historie:

Dette korn begyndte sit liv højt oppe. Det sad øverst på et kornaks.

Det fik masser af lys og luft og solskin og fuglesang. Det drak morgendug og regndråber.

Sådan var alting i begyndelsen.

Sidenhen blev kornet høstet og gemt hen som et ud af mange i en sæk hvor pladsen var trang.

Til sidst blev kornet begravet. I jordens sorte dyb blev det lagt.

Der var hverken lys eller luft eller lyd. Der var kun mørke.

Kornet tænkte, at dette var døden. Nu var alting forbi.

Men som dagene gik mærkede det, at der skete noget med det. Lange hvide arme voksede ud fra dets kerne. Armene famlede sig vej ud i mørket. På forgæves jagt efter lys.

Længe, længe uden at finde det. Førend en dag en særlig lang arm begyndte at bevæge sig opad. og med et blev gravens mørke afløst af lys og luft og solskin.

Kornet havde spiret og nu var spiren brudt igennem mørket og op over jorden, op til solen.

I det sorteste mørke var der sket et under. Det døde korn var blevet levende. En mægtig kraft havde kaldt livet frem af dets tørre døde kerne.

Og nyskabt – genskabt, voksede spiren sig stor og blev til en plante, et kornaks, et strå der bærer frugt.

Sådan er kornets historie. Sådan er vores historie – at vi ikke skal blive i graven. I mørket. I fortvivlelsen. At Gud i det sorteste mørke vil kalde livet i os frem på ny. I døden såvel som i livet, når vi syntes alt er tabt, og der ikke er mere tilbage at håbe.

Vi mødes i dag i taknemlighed over det ord og det liv der gives os igen og igen – hver eneste dag, hver eneste time, hver eneste gang vi genkender Ham i alt hvad vi er givet.

At være kirke er at flyde i en tåre der løber opad.

At være kirke er en meget stor sammenhæng, som handler om at Gud tager al menneskelig sorg og gråd alvorligt.

Der sker noget inden i et menneske, når det forstår en andens sorg. Der sker bevægelse. Vi er med i den bevægelse.

Den dag kom det til syne i en dreng, der satte sig op - levende.

Den levende dreng – gråden der stopper, er tegn på Jesu opstandelse og vores evighed.

Vi flyder i en tåre der løber opad.

Der er høsten og dens glæde.

Vi fejrer at livet og dets grundlag igen har givet os sin kilde og overflod.

Høstens tid er lovprisningens tid, hvor vi takker Gud, som har skabt os, for den rigdom han har udstyret verden med.

Vi har undgået hungersnøden. Vi er undsluppet den lange dødelige vinter uden føde og varme. Vi har mad og rigeligt at drikke. Vi står ikke uden vand i ørkenens hede.

Vi fejrer at vi lever. Vi høster og lever og elsker. For vi er alle børn af kærligheden.

Og det levende liv må rejse sig, for de døde der rejser sig på Hans ord.

Jesus siger: Græd ikke!

AMEN